

1.

VIHARFELHŐK GYÜLEKEZNEK

*Legszánandóbb az emberek között,
ki álmait ezüstre és aranyra váltja.*

Kahlil Gibran

Az oregoni Portlandben van olyan év, amikor a tél ónos esőt köpködő, havat hányó zsarnokot játszik, erőszakkal csikar ki napokat a tavasztól, és valamiféle ősi jogra hivatkozva az évszakok királya akar maradni – egy trónkövetelő megannyi hiú kísérlete. Ez az év viszont nem ilyen volt. A tél egyszerűen odébbállt, mint egy megvert asszony, lehajtott fejjel, cafatokban lógó piszkosfehér-barna ruhában, jóformán zokszó és a visszatérés ígérete nélkül. Alig lehetett észrevenni a különbséget a jelenléte és a hiánya között.

Anthony Spencernek úgysem számított. A tél nem volt más, mint nyűg, de a tavasz se sokkal különb. Ha tehetne volna, mindkettőt eltávolítja a naptárból az ősz nyirkos, esős részével együtt. Egy öt hónapból álló év meg is felelne, és mindenképpen kellemesebb lenne, mint az elhúzódó bizonytalan időszakok. Tavasz derekán mindig újra eltöprengett, miért is maradt északnyugaton, mégis minden év itt találta ezzel a kérdéssel viaskodva. Talán a kiábrándító ismerősségnek is megvolt a maga kényelme. A tényleges

változásnak már a gondolatától is égnek meredt a haja. Minél mélyebbre süllyedt megszokásainak és biztosítékainak kerékvágásába, annál kevésbé hajlott arra, hogy bármi más megérné az erőfeszítést, még ha lehetséges is volna. A jól ismert rutin, ha fájt is időnként, legalább kiszámítható volt.

Hátradőlt a székében, és felnézett papírokkal borított íróasztaláról a számítógép képernyőjére. Onnan, ahol ült, egyetlen kattintással áttekinthette a biztonsági kamerák felvételeit az ingatlanairól; a szomszédos épületben található lakásról, a Portland belvárosában fekvő irodaépület középső szintjén elhelyezkedő munkahelyéről, tengerparti hétvégi házáról és West Hills-i tágas otthonáról. Figyelt, és közben jobb mutatóujjával nyugtalanul dobolt a térdén. Minden csendes volt, mintha a világ is visszafojtotta volna lélegzetét. Sokféleképpen lehet egyedül lenni.

Tony nem volt vidám ember, bár akik kapcsolatba kerültek vele az üzlet világában vagy a társaságban, nem ezt mondták volna. Eltökélt volt, és folyton újabb előnyökre törekedett. Ehhez sokszor társaságkedvelőnek és jókedvűnek kellett mutatkoznia. Széles mosolyra, szemkontaktusra és határozott kézfogásra is szüksége volt, nem mintha ezek szívből jöttek volna, hanem mert végső soron bárki birtokában lehetett olyan információnak, ami hasznosnak bizonyulhat számára a sikeres helyezkedéshez. Sokat kérdezett; ez az őszinte érdeklődés légkörét keltette, ettől fontosnak érezték magukat az emberek körülötte, bár később ürességérzet támadt bennük. Emberbaráti gesztusairól ismerték, mivel tisztában volt vele, milyen értékes eszköznek bizonyulhat a könyörület a fontosabb célkitűzések eléréséhez. Ha törődött az emberekkel, sokkal könnyebben lehetett őket manipulálni. Néhány suta próbálkozás után arra jutott, hogy a szorosabb barátság rossz befektetés. Nagyon

kevés hasznot hajt. Az igazi törődés kényelmetlen volt; olyan luxus, amire sem ideje, sem energiája nem maradt.

A sikert inkább az ingatlankezelésben és -fejlesztésben, különféle üzleti vállalkozásokban és egyre növekvő befektetési portfólióban határozta meg: ezen a téren tartottak tőle, és kemény tárgyalófelet, remek alkuszt tiszteltek benne. Tony szemében a boldogság csupán ostoba, mulandó érzés volt, tünékeny pára egy jó üzlet illatához és a győzelem részegítő ízéhez képest. Akárcsak Scrooge hajdanán, ő is örömét lelte abban, ha a méltóság utolsó foszlányaitól is megfoszthatta a körülötte levőket, különösen az alkalmazottait, akik inkább félelemtől, mint tisztelettől hajtva dolgoztak neki. Az ilyen ember biztosan nem érdemel szeretetet vagy könyörületet.

Amikor mosolygott, szinte jóképűnek tűnt. Egy méter nyolcvannál is magasabb termetet örökölt, és dús haját, ami még most, negyvenes éveire derekán sem kezdett gyérülni, csak a halántékán mutatkoztak ősz hajszálak. Első ránézésre angolszász vér csörgedezett az ereiben, de valami sötétebb és finomabb hatás lágyított a vonásain: ezt különösen azokban a ritka pillanatokban lehetett észrevenni, amikor megszokott üzleti modorából kivetkőzve akaratlanul eltűnődött, vagy elnevette magát.

Általános mércével mérve vagyonos, sikeres agglegény volt. Nőcsábásként eleget edzett ahhoz, hogy versenyben maradhasson; alig eresztett pocakot, azt is be tudta húzni, ha kellett. A nők pedig jöttek és mentek – minél okosabbak voltak, annál hamarabb, és mindegyik értéktelenebbnek érezte magát az élmény után.

Kétszer nősült, mindkétszer ugyanazt a nőt vette el. Első házasságukból, amikor még mindketten húszas éveik elején jártak, egy fiú és egy lány született; ez utóbbi azóta dühös fiatal nővé serdült, és az ország másik végén lakott,

az édesanyja közelében. A fiuk más lapra tartozik. Az a házasság válással végződött, kibékíthetetlen ellentétek miatt – a számító közömbösség és rideg figyelmetlenség tökéletes iskolapéldája. Tonynek néhány röpke év alatt sikerült Loree önérzetét és önbecsülését felismerhetetlenül apró darabkákra zúzni.

A gond csak az volt, hogy Loree méltóságteljesen távozott, és így ez nem számított valódi győzelemnek. Így aztán Tony a következő két évet azzal töltötte, hogy visszahódítsa volt feleségét, pompás újraházasodási ünnepséget csapott, majd két héttel később másodszor is az orra alá tolta a válási papírokat. Ezek állítólag készen várták, hogy a tinta megszáradjon a második házassági anyakönyvi kivonaton. Ezúttal azonban Loree a meggyalázott nő összes dühével rontott neki, ő pedig anyagilag, jogilag és lelkileg is padlóra küldte. Ezt már győzelemként lehetett elkönyvelni. Kegyetlen játék volt, de csak neki.

A lánya elvesztésével fizetett érte; ennek árnya időnként megjelent, ha túl sok whiskyt ivott. Ezt a kísértetet igyekezett munkája és győzelmei halma alá temetni. A whiskyfogyasztás fő oka a fiuk volt; az ital recept nélküli gyógyszerként simította el az emlékezés és megbánás durva éleit, és enyhítette az állandó kísérőivé vált fájdalmas migréneket.

Ha a szabadság egy fokozatosan kiteljesedő folyamat, épp ilyen a gonoszság térhódítása is. Apró elferdítései az igazságnak, kisebb kifogások idővel olyan épületet emelnek, amelyet senki nem látott előre. Igaz ez akár Hitler, akár Sztálin, vagy bármelyik átlagember esetében. A lélek belső háza pompázatos, de törékeny; ha áruulás vagy hazugság kerül a falba és alapba, elképzelhetetlen irányokba mozdul el az épület.

Minden emberi lélek, még Anthony Spenceré is, kikutathatatlan mélységeket rejt. Megszületése az élet kirobba-

nása volt, egy belülről kifelé táguló világegyetemben, amely felfoghatatlan szimmetriával és eleganciával fogja egybe saját belső nap- és csillagrendszereit. Itt még a káosznak is szerepe volt, és melléktermékként állt elő a rend. A versengő gravitációs erők táncába szilárd pontok kapcsolódtak be; mindegyiknek a forgása hozzátett valamit az egészhez, tér és idő és zene állandó egymásra hatásaként cserélgetve és szórva szét e kozmikus keringő résztvevőit. Út közben lesújtott a fájdalom és veszteség, amitől ez a mélység elveszítette rendkívül finom szerkezetét, és kezdett összeomlani. A pusztulás védekező félelemnek, önző becsvágynak és minden gyengédség megkeményedésének formájában gyűrűzött a felszínre. Ami addig élő dolog, hússzív volt, most kővé vált; egy kis megkeményedett kődarab lakott test-héjában. A forma valaha a belső csoda és nagyszerűség kifejeződése volt. Most támasz nélkül keresi útját ez a szív után kutató látszat, ez a saját üressége miatt ragadozóként viselkedő haldokló csillag.

A fájdalom, a veszteség és végül az elhagyatottság külön-külön is kegyetlen hajcsárok, együtt pedig csaknem elviselhetetlen pusztítóvá válnak. Ezek fegyverezték fel Tony létét, felruházva őt a képességgel, hogy a szavakba töröket rejtsen, hogy falakat emeljen, amelyek óvják a belsőt minden közeledéstől, és képzelt biztonságba zárva tartják, elszigetelten és magányosan. Mostanra már nem sok valódi zene maradt Tony életében; csak egy-két alig hallható morzsája a kreativitásnak. Létezésének hangsávja – a kiszámítható szövegeit kísérő unalmas lift-melódia – még háttérzenének sem ment volna el.

Aki az utcán felismerte, bólintva köszönt, aki jobban ismerte, megvetően köpött is egyet a járdára, amikor elhaladt. De sokan bedőltek neki; hízelgő talpnyalók lesték

következő intését, lihegve vártak egy elismerés-morzsára vagy vélt kedvességre.

Az állítólagos siker szárnyába mások is belekapaszkodnak, akik biztosabbá akarják tenni saját fontosságukat, identitásukat és szándékukat. Az érzékelés a valóság, még ha az érzékelés téves is.

Tonynak nagy telken elterülő, hatalmas háza volt West Hills felső végén, és hacsak valamilyen előny megszerzése érdekében partit nem tartott, csak a ház kis részét fűtötte. Bár ritkán vette a fáradságot, hogy ott tartózkodjon, megtartotta az ingatlant, mint a felesége fölött aratott diadal emlékművét. Első válási megegyezésük értelmében Loree kapta meg, ám a második válás perköltségének kifizetéséhez eladta. Egy harmadik félen keresztül a férfi vette meg tőle potom áron, aztán kilakoltatás-partival lepte meg a feleségét: rendőrséggel kísértette ki döbbsent ex-nejét a birtokról az adásvétel napján.

Újból előredőlt, kikapcsolta a számítógépet, és a whiskyért nyúlva megfordult a székével, hogy lássa a táblára korábban felírt neveket. Feltápáskodott, négy nevet kitörölt, egyet hozzáadott, aztán visszarogyott a székébe; ujjai tovább dobolták a ritmust az íróasztalon. Ma a szokásosnál is pocsékabb hangulatban volt. Üzleti kötelezettségek miatt részt kellett vennie egy bostoni konferencián, ami cseppet sem érdekelte, aztán egy kisebb személyzeti probléma miatt egy nappal a tervezett idő előtt vissza kellett térnie. Miközben bosszantotta, hogy olyan helyzettel kell foglalkoznia, amivel könnyedén megbirkózhatna egy alacsonyabb beosztású ember is a cégnél, hálás volt az ürügyért, amellyel eljöhett a szinte elviselhetetlen előadásokról, és visszatérhetett a szinte elviselhetetlen napi rutinjához, amit azért mégis jobban kézben tartott.